



במישכן הכנסת היה יוסק'ה דמות מוכרת ואהודה. התיידד מאד עם כל השירים, הי- חכ"ם, אנשי-המישמר ושאר עובדי הי- בית. ידוע היה שמי שזקוק לטרמפ או לנסיעה דחופה, יכול לפנות ליוסק'ה ו- נענה ברצון, בלי הבדל לאיזו סיעה הי- תייד. מעולם לא יצא לנסיעה כשמכוניתו ריקה - תמיד חיפש טרמפיסטים.

ביולי 1965 עלה יוסק'ה לכותרות. היה זה בסוף מושב הכנסת החמישית, בעת ההצבעה על "חוק מילווה הטלפוניה". לפי החוק היה חייב כל אורה בתשלום מילווה ממשלתי בסך 400 ל"י בעת התקנת טלפון בביתו. בדרך זו התכוונה ממשלת אשכול להוציא מן הציבור 12 מיליון ל"י בשנה. איש לא סיקפק בקבלת החוק, והי- הצבעה היתה על הקריאה השלישית והי- אחרונה. והנה התברר, לפתע, שמאונך הקולות שקול. בגין ביצע תרגילה שהייתה ושלח מייד את יוסק'ה, במכונית הדה-108 לגייס עוד חברי-אופוזיציה אחד. יוסק'ה לא הכויב - וחזר עם שניים. הסוף היה שאזרחי ישראל חסכו 400 ל"י, ותודות לייעילותו של יוסק'ה נפל החוק.

במשך השנים הארוכות שבהן הסיע את בגין לא ארעה ליוסק'ה אף תאונה אחת. הוא נודע כנהג מעולה, ידע לחלץ את מנהיגו מהמון נלהב שנהג להקיפו באירור עים שונים, ותמיד נחלץ מסכנות ופגעים. על המכונית שמר מכל מישמר, דאג לי- מצבה הטכני התקיין, וידע לשמרה מפני

מתוך 12 מכוניות שנפלו שלל בידי האצ"ל. מאו" נזכר ח"כ מנחם בגין, "היינו ביחד. כלילה, בגשם, בקור, באסיפות, בי- אזכרות, בחתונות, בכל מקום היה יוסק'ה צמוד אלי, אני חושב שעברנו יחד מיל- יונים של קילומטרים."

בי-1949 נשא יוסק'ה לאישה את ברכה בולוי, בת למישפחה טבריינית ותיקה בארץ. אך את עיקר מירצו המשיך להקדיש לתפקידו. בגין זוכר את האזכרה הראשונה במלאות שנה לכיבוש יפו (1949), כאשר בני המישפחות השכולות זעקו "אין לנו לחם בבית!" המדינה עדיין לא הכירה בחללי האצ"ל והלח"י, ולא הגישה להם כל סיוע. אך יוסק'ה דאג תמיד לקרובים של אנשי תנועת החרות והאצ"ל שנפטרו אי נפלו. תמיד חיפש אנשים הזקוקים לי- עזרתו, ולא היכה עד שיפנו אליו.

ממשיך מנחם בגין: "אצלנו הוא היה כן בית. בשנות החמישים הראשונות, כאשר אשתי ואני נעדרנו מהארץ תקופות ממושכות, טיפל יוסק'ה בבני ואפשר לומר שהוא גידל אותם. הם אהבו אותו מאד."

**ב** עיצומו שה הקרב על יפו. בחודש אפריל 1948, הציג אחד ממפקדי הי- אצ"ל לפני מנחם בגין, או ראש "האירגון הצבאי הלאומי", בחור צנום, ואמר: "בגלל כישוריו, החלטנו שהוא יהיה בהגך הצמוד". מאז אותה פגישה, בתש"ח, לא נפרדו דרכיהם של השניים, בגין ונהגו. השבוע, בעת שניצב לפני קיברו הטרי של יוסק'ה, ושיחזר את 29 השנים הי- משותפות, לא יכול מנהיג הליכוד לעצור בעד דימעותיו. וקולו היה חנוק וחרשי. שיירה ארוכה ליוותה את יוסק'ה לדרכו האחרונה. בלטו בה חברי-כנסת, ותיקי אצ"ל, אנשי תנועת החרות, לוחמים ו- מפקדים מאירגון האצ"ל, ורביס-רבים אהי- רים שהכירוהו מדרכו לצד בגין.

לאצ"ל הגיע יוסק'ה דרך חברות בתנועת בית"ר, לשם לקחה אותו אחותו בגיל 12, "כדי שלא ייצא לתרבות רעה", כדבריה. בהיותו בן 17 ביקש יוסק'ה להתגייס לצבא הבריטי. השנה היתה 1941, והגרמי- נים שלטו על רוב שיטחה של אירופה, אך לצבא גוייסו נערים בני 18 ומעלה

### בצבא הבריטי

רכש גלעד את נסיונו הרב כנהג. הוא שירת כנהג ביחידת-תובלה במידבר המערבי.

# התחביב היה - בגין

מחבלים שביקשו ללכות בה את זעמם. בכל המילחמות נטל יוסק'ה חלק. בי- שתי-הימים הוא היה נהג-אמבולנס, ופינה פצועים בקרב רפיה. במילחמת יום-הכי- פורים היה עם האמבולנס "שלו" בחזית הצפון, ופינה פצועים בקרב על החרמון. אך למרות היותו "שועל-קרבות" ותיק, הותירה בו מילחמה זו את רשומה. הוא הודיע מדרך הטיפול בחללים, וסיפר על כך לבגין, שפנה לראש אכ"א בנושא.

"ראיתי במילחמה זו יותר דם מאשר בכל המילחמות גסייחד", סיפר אחר-כך לבגין. גם העובדה שבן-אחיו, גידעון גלי- עדי, קצין-שיריון, נפל בקרב, הותירה בו חותם עמוק.

לא היו ליוסק'ה תחביבים. תחביבו היחיד היה בגין, כפי שהעידה עליו אשתו. הוא היה מאושר בעבודתו, ראה נחת בבניו ולא הירבה להתלונן, ונודע כל השנים כאדם בריא שלא נזקק מעולם לי- רופא.

עד לפני כחצי-שנה, הוא החל חש ברע, איבד ממישקלו, ונחלש מאד. לפני כי- חמישה חודשים אושפו בבית-החולים אי- כילוב, שם אובחן אצלו סרטן בקיבה. המחלה היתה כבר בשלבים מתקדמים, ויד הרופאים קצרה מלהושיע. הוא דעך מיום ליום.

באחרונה אושפו בבית-החולים על-ים שיבא בתל-השומר, שם נפטר במוצאי הי- שבת האחרונה, בגיל 53.



**המנהיג וצילו** - יוסק'ה עם מנחם בגין (מימין) ויחיאל קדישיא (במרכז), מזכירו האישי של המנהיג. באתר מהאי- רועים הרבים שבהם ליווהו. יוסק'ה, החל את דרכו עם בגין בעת הקרב על יפו ב-1948.

בלבד, יוסק'ה זיף את גילו בתעודה, ומצא עצמו ביחידת-תובלה בריטית בי- מידבר-המערבי. הוא שירת במצרים ובי- לוב, ונתגלה כנהג מצטיין. לא אחת זכה בפרס על רמת-התחזוקה הגבוהה של ריכי- בו הצבאי. כל אותה עת לא שכח את זיקתו לאצ"ל, ו"דאג" לפרק מכשיר-שידור ממטוסים שיצאו מכלל פעולה, ולהעבירם לארץ. מאותם מכשירים הקים האצ"ל את תחנת-השידור הראשונה שלו, ששימשה תקופה ארוכה לשידורי-מחתרת.

עם יחידתו הגיע יוסק'ה לאיטליה, בעת כיבושה עליידי בנות-הברית. הוא השתתף בטיפול בפליטי השואה, וכשנסתיימה הי- מילחמה השתחרר ושב ארצה. מייד עם שובו חזר לפעילות באצ"ל.

באחד המיקרים הוביל משאית ובה רו- בים מיישוב חקלאי לתל-אביב. כדי שלא לעורר חשד עטפו את הנשק בניילון וכיסו אותו בערימת זבל אורגני. כשהגיע לתל- אביב, לא ידע יוסק'ה איך להיפטר מגללי הבהמות. לבסוף שפך אותם בשכונת שפי- רא. השכנים באו מייד בצעקות, ויוסק'ה הרגיעם בהסבירו שהעירייה עומדת לי- הקים במקום גן ציבורי. חלף שבוע, חלפו שבועיים, והתושבים הלכו לעירייה להתי- לונן מדוע אין מקיימים את ההבטחה. סופו של דבר היה שהעירייה נאלצה, בי- לחץ התושבים, להקים במקום גן, הוא המקום שבו מצוי כיום שדרות הריציון.

בתום מילחמת השחרור המשיך יוסק'ה לנהוג את מכונית הרובר של בגין, אחת



**ידיד השדים** - יוסק'ה כפי שהכירוהו הכל במישכן הכנסת. הוא היה חביב על כל אנשי הבית, שרים, חברי-כנסת ועובדים, בשל נכונותו לעזור תמיד, מעולם לא יצא לדרך בטרם מילא את מכוניתו בטרמפיסטים.

**המישפחה הלוחמת** - יוסק'ה, הנשק בעל ידי הזהב" מהאצ"ל, שהשתתף בכמה מהנועות שבפעולות האירגון, חותם על הכתובה ביום נישואיו. ראשון מימין משקיף מנחם בגין הצעיר.